

[fragment]

Ik groeide op in de vrijgevochten jaren zestig en zeventig, maar mijn ouders waren van vóór de oorlog, dus de oude beschaving maakte nog volop deel uit van mijn opvoeding. Zo kwam het dat ik me als veertienjarige ging inschrijven voor dansles aan het vermaarde dansinstituut Gretel van Bruggen, in hartje Groningen. Elke vrijdagmiddag anderhalf uur les. Meisjes werden verplicht een rok te dragen en ook de schoenen werden aan een strenge inspectie onderworpen.

Ik droeg nooit rokken. Niemand trouwens. Het was de tijd van de strakke spijkerbroek met wijd uitlopende pijpen en de stoere corduroy broeken en jasjes. Die waren bij Gretel taboe. Gelukkig beschikte het instituut over een kleedkamer - dames en heren apart - zodat ik mijn stijve corduroy rok zo gauw mogelijk na de les weer in een plastic tasje kon proppen en met mijn hippe bell-bottoms op mijn oranjegeverfde fiets kon springen.

Ik was niet lang van stuk, maar toch stak ik boven sommige jongens met kop en schouders uit. De man moest leiden, een vrouw volgen. Gretel zag hier streng op toe. Zo was je helemaal overgeleverd aan de zwabberige knieën van zo'n zwetiger kleuter, met jouw bijna volwassen borsten pal voor zijn grote kinderogen. De wals, de rumba, de foxtrot, de tango, ik leerde ze allemaal.